

§ 15.

Naar Pension, Ventepenge eller Understøttelse i et heelt Aar eller længere Tid ikke er hævet, hjemfalder Beløbet for den Tid til Statskassen eller den særlige Fond, der udreder samme, medmindre gyldig Forhindring senere bevises.

Paa samme Maade forholdes der med mindre Dele af Pensioner, Ventepenge eller Understøttelser, der lades udbetede i 12 Måaneder.

§ 16.

Pensioner og Ventepenge fastsættes altid til et aarligt Beløb af hele Dalere, saaledes at ved Beregningen det Overfyldende bortfalder.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Pensionsloven af 24. Februar 1858, hvis Henftigt ingenlunde var at gjøre Forandringer i Pensionsloven af 5. Januar 1851, men kun at gennemføre eensartede Pensioneringsregler for alle under Monarchiets daværende Fællesadministration henhørende Embedsmænd, af hvilke nogle ikke tidligere havde hørt under Omraadet af Loven af 1851, sluttede sig i det Væsentlige til denne, saaat det, foruden saadanne Ændringer, hvorved en bestemt Formulering af Lovens Regler søgtes tilveiebragt, kun var i ganske enkelte og særlige Punkter, at den kom til at afvige fra den ældre Lovs Bestemmelser. Medens det derfor ikke vilde være forbundet med nogen egenlig praktisk Vanskelighed at beholde og anvende de to for tiden gjældende Pensionslove ved Siden af hinanden, kan det paa den anden Side ikke nægtes, at Vækkelsen af Grændsen imellem deres Omraader, den tidligere Adskillelse imellem Monarchiets fælles og Kongerigets særlige Anliggender, kan gjøre det ialtsald principmæssigt onfskeligt at tilveiebringe det for tiden naturlige Forhold, kun at have een Pensionstov.

Med Udarbejdelsen af et Forflag til en ny Pensionstov fremstiller sig da ved Overveidelsen af, hvilke Forandringer i de nu gjældende Regler der maatte være at anbefale, naturligt det almindelige Spørgsmaal om Pensionstovens finansielle Betydning. Det Beløb, der i

Statsregnskaberne for de senere Aar føres — og har maattet føres — som Pensionsudgift, vilde være i høj Grad vildledende som Udgangspunkt for en umiddelbar Slutning til Bøgten af den finansielle Byrde, som de nævnte Pensionslove i og for sig have paa- lagt og under deres fortsatte Bestaaen vedblivende maatte paalægge Staten. Først og fremmest maa det nemlig tages i Betragtning, at det var et forholdsvis meget ubetydeligt Beløb af Pensioner (nemlig kun de i Tiden fra 1. Juli 1856 til 1. Februar 1864 af Landsdelenes særlige Finanser bevilgede Pensioner), der ved Fredstractaten af 30. Decbr. 1864 deelttes saaledes imellem Danmark og Hertugdømmerne, at hver af Parterne overtog til fremtidig Udredelse sin forholdsmaessige Andeel af Pensionerne; det aldeles overveidende Pensionsbeløb, nemlig alle Pensioner, der vare bevilgede før 1. Juli 1856, samt de efter denne Dag af Monarchiets Fællesfinanser bevilgede Pensioner (hvortil endnu kom det betydelige Pensionsbeløb til særlig flæsviske eller holsteenffe Embedsmænd, der havde maattet affædigges paa Grund af selve Fredslutningen), fordeelttes derimod til fremtidig Udredelse efter enhver paa gjældende Pensionists eget Valg, og Følgen af dette Valg blev, at Danmark kom til at udrede (paa Dpjjørelsens Tidspunkt, d. 1. April 1865) c. 413 000 Rd. aarlig mere i Pensioner end der efter det vedtagne Forhold (67 pCt. af